

Тетяна СЕРГІЄНКО

доцент кафедри міжнародних відносин,
кандидат політичних наук, доцент

Анастасія БОРОВЕНСЬКА

студентка ННІ права та інноваційної
освіти Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
(м. Дніпро, Україна)

ІМІГРАЦІЙНА ПОЛІТИКА США: ВІДСУТНІСТЬ ПРОГРЕСУ ТА НАРОСТАННЯ СКЛАДНОЩІВ

Ефективне використання ресурсів міжнародної міграції та зниження її ризиків великою мірою залежить від стійкої до викликів імміграційної політики держави-реципієнта. Сполучені Штати Америки протягом усього свого часу становлення та розвитку накопичували величезний досвід прийняття та адаптації мігрантів, і він може бути актуальним та корисним для інших держав.

За Сполученими Штатами Америки від початку їх існування як держави закріпився статус «країни іммігрантів». Метафоричне порівняння США з «плавильним котлом» повною мірою відбивало процес формування американської нації: переселенці з Англії, Шотландії, Ірландії, Франції, Голландії, Німеччини та Швеції поступово асимілювалися і трансформувалися у єдиний народ. Той факт, що історично американська нація не має етнічного коріння, у поєднанні з декларованими принципами свободи та рівності створили сприятливий ґрунт для ідеології індивідуалізму та демократії, що перетворило образ «плавильного котла» на своєрідний американський бренд. Ці цінності, а також перспективи працевлаштування в економічній сфері, що набирає обертів, залучали мігрантів з усього світу [3, с. 154].

Американська імміграційна політика, основу якої становить законодавство, безперервно еволюціонує відповідно до змінних економічних, соціально-політичних і гуманітарних потреб суспільства. Найважливішим стимулом її трансформації є чинник нелегальної міграції, значення якого невпинно зростає.

До середини ХХ ст. нелегальну міграцію стримували заборонними заходами у регулюванні імміграційних потоків, обмежуючи в'їзд небажаних мігрантів та депортуючи нелегалів [5, с. 146]. З другої половини ХХ ст. американське законодавство ставало лояльнішим, що призвело до значного зростання чисельності іммігрантів. Наслідком цього стало як загострення проблем легальної імміграції, так і перетворення нелегальної імміграції на загрозу національній безпеці [2, с. 32].

Другий етап імміграційної політики США характеризується не лише

наявністю заборонних заходів та посиленням прикордонного контролю, а й спробами привести переміщення населення у відповідність до потреб економіки.

Для сучасної американської імміграційної стратегії характерна певна наступність всупереч міжпартійним розбіжностям. Новим президентським адміністраціям доводиться завершувати програми, започатковані їхніми опонентами-попередниками. Однак ці ж розбіжності поки не дозволили повноцінно реалізувати одну комплексну імміграційну реформу [1].

Імміграційну політику США на даному етапі можна окреслити таким чином: відсутність прогресу та наростання складнощів. У момент приходу до влади адміністрації Джозефа Байдена здавалося, що саме імміграційна сфера може стати галуззю швидких позитивних змін та очевидних успіхів демократичного уряду. Саме це обіцяв Дж. Байден американським виборцям. Свою кампанію він побудував значною мірою на критиці Дональда Трампа, зокрема його імміграційної політики, яка була названа «жорстокою і нелюдською», а члени команди, що діяла на той момент, – «некомпетентними».

Проте за майже рік, минулий з моменту інавгурації, імміграційна політика адміністрації Дж. Байдена не тільки не принесла швидких успіхів та додаткових преференцій 46-му Президенту, але перетворилася на джерело нових ризиків та сферу для постійної критики. Виявилось, що недостатньо скасувати низку указів Д. Трампа та повернутися до п. Барака Обама, а саме це було зроблено.

Дж. Байден та його віце-президент вважають, що не можна перемогти незаконну міграцію, не усунувши причин, що її породжують: бідність, безробіття, беззаконня. На території країни нелегально перебувають не менше 11 млн осіб, але у профільних служб немає необхідних ресурсів для їх депортації, тому рішення мають прийматися вибірково.

В даний час адміністрація Дж. Байдена намагається вибудувати регіональну стратегію, домовившись з урядами сусідніх країн і створивши своєрідну буферну зону, яка б допомогла відсунути маси мігрантів від кордонів США та створити табори для біженців на території інших країн. Така домовленість (подібна до існуючої між Європейським Союзом і Туреччиною) насамперед можлива з Мексикою. Нинішня адміністрація всіляко наголошує, що співпраця здійснюватиметься на взаємовигідній основі [4, с. 55].

Наслідки імміграційної політики вимагають набагато комплекснішого підходу, бо недостатньо лише стримувати міграцію, це стало набагато складнішою проблемою для адміністрації.

Отже, міграційна проблема в США ілюструє саме той випадок, коли політика реалізується на користь досягнення символічної мети, а глобальне реформування здійснюється без реального розуміння того, як у перспективі воно може торкнутися таких складних соціальних систем, як імміграція.

Результати таких перетворень найчастіше мають контрпродуктивний характер, що й сталося у випадку зі США, де непередбачені наслідки імміграційної політики започаткували низку подій, що спричинили інтенсифікацію міграційних потоків, незважаючи на спроби з ними впоратися.

1. Гарусова Л. М. Еволюція імміграційної політики США: фактор нелегальної міграції. 2020. URL: <https://cyberleninka.ru/article/n/evolyutsiya-immigratsionnoy-politiki-ssha-faktor-nelegalnoy-migratsii>.

2. Длугопольська Т. І. Міжнародна міграційна політика: від теорій до імплементацій. *Вісник ХНУ ім. В.Н. Каразіна*. 2020. № 12. С. 31-49.

3. Сергієнко Т.І. Роль регіональної політики ЄС у формуванні європейської ідентичності. *Вісник мариупольського державного університету серія: історія. політологія*, 2018. Вип. 22-23. С.253-262.

4. Тимофєєв І. М. Історична рефлексія міграційної політики США. *Міжнародні процеси*. 2008. № 1 (16). С. 52-61.

5. Kondratiuk O., Fedchak I., Lepekha O., Senyk S., Marets B. War on crime: From passive behaviour of an undercover agent to active forms of covert influence on accomplices of criminal activities. *Scientific journal «Philosophy, Economics and Law Review»*. Volume 1, no. 2, 2021. С. 144-166.

Олександр ГАЛДИКІН

доцент кафедри загальноправових
дисциплін Дніпропетровського
державного університету внутрішніх
справ (м. Дніпро, Україна),
кандидат юридичних наук, доцент

СУВЕРЕНІТЕТ ДЕРЖАВИ І ЗОВНІШНЕ УПРАВЛІННЯ

Загострення протиріч між провідними державами світу в умовах процесів глобалізації дає підстави для утворення та розвитку нових форм міждержавних відносин, виникненню загрози державному суверенітету сучасних країн, що опинилися у сфері впливу їх інтересів, а й подекуди утворенню зовнішнього управління ними.

Безумовно, що майбутнє суверенних держав повинно розглядатись в площині збереження державного суверенітету. Разом з тим, прихильники теорій «розмитого» або «обмеженого» не безпідставно піддають критиці його класичну інтерпретацію, яка видається дещо ідеалістичною, враховуючи сучасні глобальні проблеми. Активно просуваються ідеї *десуверенізації* держав, створення керованої глобальної світової системи. Лунають думки, що суверенітет держав є насамперед обов'язком їх урядів нести відповідальність за гідність і основні права і свободи людини, за збереження